

Almanach

2012

Koš

Almanach mladé tvorby

mnohdy prvních literárních a výtvarných pokusů
studentů Pekařova gymnázia v Mladé Boleslavi

„Zavřete oči, odcházím.“

Filip Machač, 4.A

Čas se nachýlil. Mne i mé přátele čekají týdny nervozity, pálicích očí a ohryzaných tužek. Maturita, přijímací zkoušky a poté očekávané období klidu a odpočinku. Jaké vlastně byly ty čtyři roky strávené mezi zdmi gymnázia? Co si odsud odnesu a co bych raději zanechal kdesi v útrobách školních chodeb? S notnou dávkou melancholie si na tyto otázky pokusím odpovědět.

Když jsem před lety poprvé zavítal do vestibulu naší školy, rozhodně jsem netušil, co mne potká a jaké radosti a strasti číhají za rohy chodeb. Vybaven nevědomostí a nejistotou jsem se vydal na čtyřletou pouť životem.

Mou cestu nesčíslněkrát zkřížily potíže, se kterými jsem neměl žádné zkušenosti. Příběhy nenaplněné lásky, osobní zkratky a úvahy o smyslu života se střídaly jako dvaatřicetinové noty v zápisech bubenických skladeb.

Jako libozvучné tóny mi naopak v hlavě zní vzpomínky na společné akce, jež i přes svou občasnost zaujímají hlavní místo v mé paměti. Snahy o vytvoření schopného uměleckého spolku či vlastní hudební a literární pokusy snad nepříšly nazmar.

Tak tedy: „Zavřete oči, odcházím!“, jak se říká v oblíbeném prvorepublikovém filmu. Možná někdo náš odchod zaznamená, někdo snad i ocení. Já jen vím, že jsem ušel kus cesty. Nezbyvá nic jiného, než se vydat na další pouť studentského života.

Krise umělcova

Filip Machač, 4.A

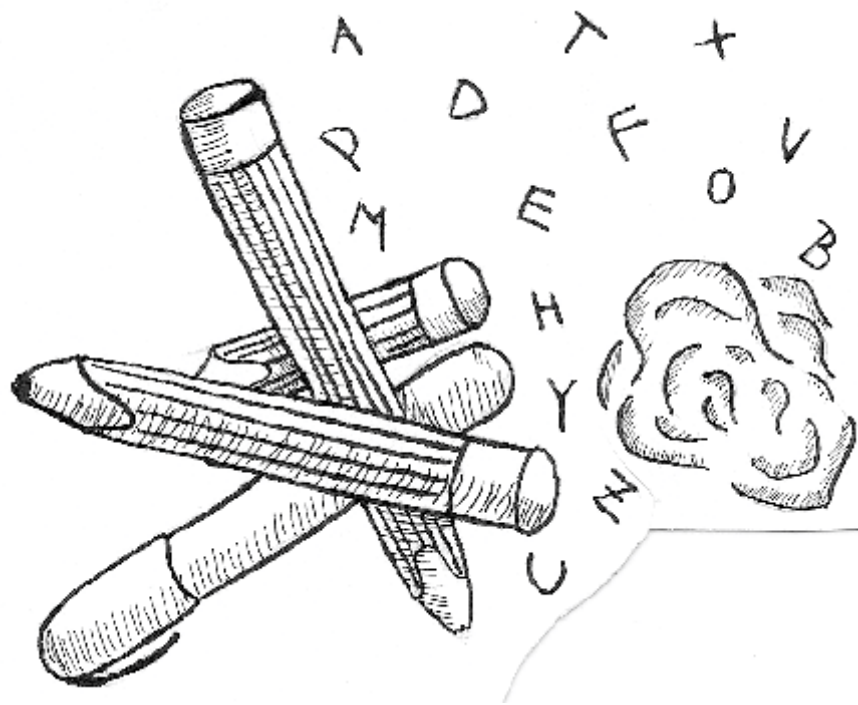
Listí už padá a já mám chuť tvořit,
popsat snad dvě kila papíru.
Domocí slov chtěl bych hranice bořit,
žádné však nepadne na míru.

Jak tedy začít, o morální zkáze?
Či o tom, jak láska vymírá?
Umět psát k tématu šlo mi dřív snáze,
dnes ale mysl má skomírá.

Snad možná zítra,
pokud se však vůbec
dožiju jitra.

Příště to vyjde,
hluboce zadumám
a nápad přijde.

Havran pohledem Havrana

Lukáš Dulec, 3.B

Létám si nad tichou plání
A hnedle – z nenadání
Učiním lehké zaklepání

Spíš? Spáči znavený
Tvůj domov tajemný
Je jednoduše čarovný

Přilétám tě potěšit
Krev tvoji chci rozproudit

V půlnoci – kdy světlo není
Přináším ti potěšení
Na tvou milou zapomnění

Zbystří svoje chvílku zraky
Vždyť já mluvit umím taky

Když slétl jsem z tvých
okenic
Napadlo mě: „NIKDY víc!“

Netuším, proč tě vztek zajal
Zda jsem chybně vyslovoval
o odpuštění žadonic

Zvolám znovu: „NIKDY víc!“
Dokouším se chybu spravit
Jak jen mám tě teď zabavit?

Zasměj se víc se mnou vtípu
Mluvit umím i bez chrupu
Všimni si barvy mého chlupu

Kam zmizel ti úsměv z tváře?
Co teď mysl tvoji páře?
Trápíš se kvůli Kateřině, Báře?
Či pro jiné dívky slabikáře?

Netrap se, brachu! Na tu dívku zapomeň
Úsměv chci dát na tvé líce. Tedy mě tak
odměň

Já nejsem jen hloupá slepice
Jsem Havran, co volá nyní: „NIC UŽ VÍCE!“

Je to lepší, nebo není?
Přineslo to zapomnění?
Slova ta snad mě více haní?

Tebe to snad ještě raní?

Stále utíkáš usmívání!
Zanech svého šklebení
Tohle není zjevení

Přilétám ti pomoci
Bys sám netruchlil do noci
Oba jsme Osudu otroci

Přetřhl jsem to truchlení
Horšího než to není
Leda Smrti poklepaní
Na dvěře tak znenadáni

Záclony třou ti chladnou líc
Nic nepomůže, NIKDY VÍC
Ani hradba popelnic

Srdce své jsi navždy zabil
Přítom sám sis ho ranil
Jako ulitu křehkou zlomil
Šest stop pod zem pohřbil
Kůlem prorazil
A mráz pak zamrazil
Vše cos nezdrtil
A pláčem nerozmlátil

Netruchli přáteli více
Teplé vezmi rukavice
I lopatu pro mě lžíce
A společně kopajíce
Vyhrabme tvé zmrzlé srdce
Z mrtvé vyjmeme ho lednice
Přenesme ho do světnice

Nečekej již zmatený krtku
Rychle mi zběhni pro lopatku!

Vyrveme ten tvůj orgán mrazu
Jinak tobě věštím zkázu!

Vím že leden je vždy chladný
Však vzmuž se buď muž statný!

Ne ten skrček kostnatý
Jemuž se smutek lepí na paty
Navrať sobě živel pátý
Sníh venku je způli ztátý

Nejdeš. Athénina soška svědčí
Že raději budeš tu v křeči
Navzdory všemu nebezpečí

Jedem tvá mysl zakalená
Životem je znavená

Sám před sebou stojíš na
prahu
Ty, života svého vrahu!

Vyhleďni ze svých okenic
Tu krásu nezříš NIKDY víc!
Lotře! Jaký ty jsi darebák

Λ já myslel, já hlupák
Že s tebou to bude jinak

Nastavil jsi sobě mříž
Nikdy však ji neuzříš

Nechceš-li mi naslouchati
Dryč se musím ubíratí

Pro Šmrt nejsi správný, dobrý
Pro žití jsi zas víc chorý

Co s tebou asi dělat mám?
Šám sobě nyní vyčítám
Tu otázku ti pokládám
Však odpovědi nečekám

Zůstaň si tu shnij si v sobě
Duší dávno ležíš v hrobě

Tělo tvé je dávno pusté
Obličej je rysy zkyslé

Tvá pleť bílá je – jak mléko od
dojnic
Nevyléčíš se NIKDY VÍCI!

Křídla má jsou odpočatá
Práce končí započatá

Proklet buď jsi nepoučitelný!
Žít budeš dál, jen z ozvěny
Roky útrap jsou ti souzeny

Neléč se, nespravíš tím nic
Nespravíš už, NIKDY VÍCI!

Nejsem špatný neber to
osobně

Já jsem na tom podobně
Mé srdce též leží v roklině

Pomáhati podobným mi činí
Alespoň krátké zapomnění
Na to co mě prokletým činí
Těž mě opustilo duší souznění

Přiznávám se zůstanu tu
s tebou dál
Nám oběma se Osud smál

Vysmál se nám do očí
Λ každý večer roztáčí
Naše duše nad kartáči

Nelehký je život bez srdce
Mrazí tě ruce i líce
Nezahřeješ se nebude NIC UŽ
VÍCE!

Budeš bloudit světa kraje
A všude tam láska zraje
Do očí to jednoho bije
Truchlivá nota mu v hlavě hraje

Zůstanu tu. Nač jít dál?
Hodiny jsem tě tu uspával

Nebylo to pranic platné
Naše myslí jsou obě zvrtné
I když bývaly dříve statné

To však po boku jsme měli
Ty na které jsme nezapomněli

Trápití nás budou dále
Doma, venku, v plném sále
Neustále neustále

Šmutku jsme tu odsouzeni
Jiného už pro nás není
Není pro nás pohlazení

Míra nočního druhu
dopadla na pokoj
Hlava třeští mi jak orloj

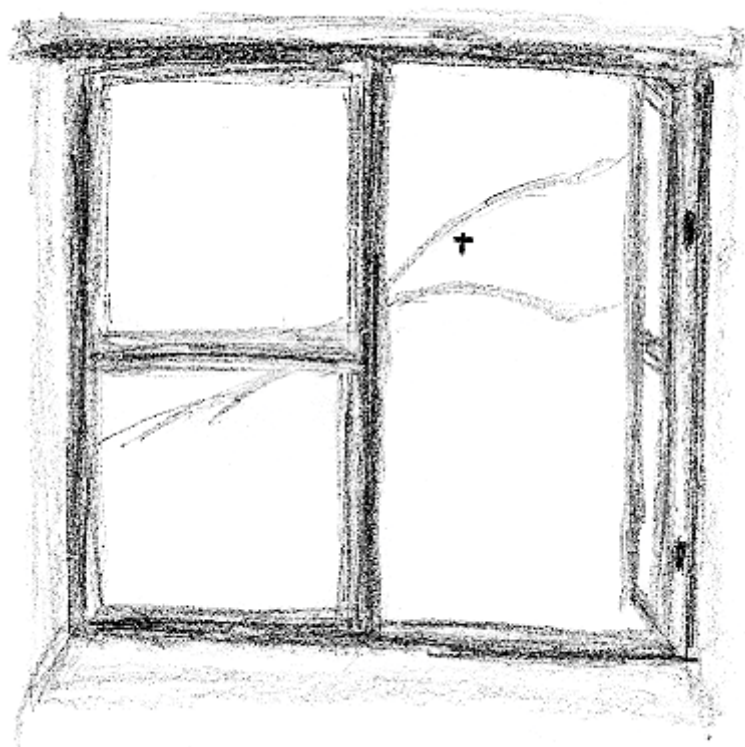
Pozbývám již dlouho sil
Dlouhou dobu jsem mluvil

Na řadě již jen dlouhé mlčení
Venku větru skučení
Meluzíny hučení
Však bez srdce tlučení

Dohledů těch na tisíc
Nezbavím se, NIKDY VÍC!
Zobákem svým lapajíc
Nezklidním se, NIKDY VÍC!
Západky starých okenic
Nepovolí, NIKDY VÍC!
Mráz je kolem, jde nám vstříc
Nepustí nás, NIKDY VÍC!

Zůstalo nám s větrem z hor
Jen to sladké „NEVERMORE!“

NIC UŽ VÍCE!
NIKDY VÍC!
NEVERMORE!

Co jsme

Filip Machač, 4.A

Máme nové způsoby
a taky nové metody,
kterak získat z lidí
co nejvíce prachů.

Náš styl nemá obdoby,
jsme jen zplodin vývody.
Rozumný se stydí.
Rozvíř vody, brachu!

Valentýnská pohádka

Tereza Bečvařková, 2.O

6. února

Ben se podíval do zrcadla a smutně si povzdechl: Takhle Lili nikdy nezískám... Najednou si projednou přál být člověkem... ale rychle tu myšlenku zase zavrhl. Brr! Jak jsou obrovští, nechutní a neohrabaní... a jak neumějí vyjadřovat své city, ano, jsou skoro bezcitní! Ben se znechuceně pousmál, ale hned se mu v očích zase zaleskly slzy. Vrátil se myšlenkami k Lili. Nebyla moc vysoká, asi 22 centimetrů (to Ben měl o celé dva centimetry víc!), ale měla krásné uhrančivé modré oči a andělský smích. Ben si znovu povzdechl, oprášil si své nejlepší modré tričko a smutně se vydal do školy...
Ve škole se Benovi obvykle dařilo. Až na předmět OPLt (Ochrana Před Lidským tvorem) mu škola šla. Ale dnes byl jako vyměněný. Byl smutný, nesoustředěný a pohledem i myšlenkami byl stále u Lili... Co by jen dal za to, aby ji mohl obejmout... „Tak povíš nám, co uděláš, když potkáš člověka, nebo ne? Mám ti napsat za sedm?“ vytrhl Bena ze snění přísný hlas učitelky Jistotné. Ben se na ní zlostně podíval, nevěděl jistě, jestli by mu sedmička nebyla milejší, ale mlčel. Pak si hrozně smutně povzdechl, až to i učitelku málem zmátlo. To by mu ještě scházelo! Nejprve zlomené srdce a pak ještě sedmička z OPLt. „Myslím... Schovám se, aby mě neviděl a když přeci, budu dělat, že nejsem živý...“, pokusí se Ben, ale marně: „Chyba, kamaráde. Utečeš. I když tě jeden člověk uvidí, budou si o něm ostatní myslet, že je blázen. Lidé jsou strašně nedůvěřiví! Kdyby jich však bylo víc, byla by tvá odpověď správná. Dám ti za tři a můžeš být rád!“ Ben se zamračil: jo, lidi jsou nedůvěřiví a nedávají najevo své city. Ale my ne? Nejsme nakonec stejní? Nebo jací jsme? V tu chvíli se už definitivně rozhodl. Ne, nebude tu dál jen nečinně přihlížet, jak mu Lili trhá srdce...! Bude konat činy...!

7. února

Bylo sychravé odpoledne a tak bylo jasné, že se Lili nechtělo ven. Ležela na posteli, jedla salátové sušenky a četla si pár starých časopisů, které našla na dně skříně. Bylo to tak vše, co byla v tuhle chvíli ochotná dělat. Už více než dva týdny jí totiž otravovalo pár starších kluků... No, zesměšňovali ji, nadávali jí, vyhrožovali jí... A Lili je nenáviděla i milovala zároveň, to jí na tom nejvíce štkalo. Dan, Adam a Miky jí nenáviděli, ale ona je, vlastně Mikyho, tajně milovala. Už často se s nima snažila usmířit, ale vždy marně. Když o tom přemýšlela, její modré oči se zaleskly. A Lili už se ani nesnažila skrývat své pravé city, natrápila už se kvůli tomu dost... *tři, třikrát a potřetí nejvíc*, ta slova ji deptala. „Lili, kde jsi? No tak, Lili! Přišel ti dopis!“, zakřičela na ní zezdola její matka. Lili se lekla: ne, proboha nesmím zas brečet! Rychle si setřela slzy a doběhla si dolů pro dopis. Tajně doufala že bude od Mikyho... ale marně. Byl od Bena, jejího spolužáka. Při prvním řádku však zbystřila:

Lili, to, jak tě dennodenně potkávám ve škole mi trhá srdce. Miluji tě a bez tebe se nedokážu na nic soustředit... Nemůžu bez tebe žít! Prosím, pochop, že má láska k tobě je upřímná, hlubší než moře a větší než hory! Jen chci abys to věděla...

Ben

Lili byla dojatá...ale zároveň si byla nejistá vlastními city. O vztahu s Benem nikdy nepřemýšlela... Vždycky ho měla ráda, ale vždycky jen jako kámoš! Co má dělat? Otevřela svůj nový laptop a přihlásila se na sociální síť ProfiProfil. Bleskurychle napsala odpověď: Bylo to krásný, dík... Rozmyslím si...-***

10. února

Ben byl šťastný. Už dva dny chodil s Lili, dívkou svých snů. Po celém dni (!!!) rozhodování mu nakonec řekla své ANO. Ben to bral jako svůj první opravdu vážný vztah. Trávil s Lili každou volnou minutu. Jen kdyby s ní pořád nechodila ta její kamarádka... Ale i to byl pro Lili schopný vydržet! Miloval ji nadevše a už se jí nehodlal nikdy vzdát! Nikdy! Najednou by dokázal cokoli, tak jistě jako nikdy jindy odešel na OPLt.

12. února

Lili byla smutná. Nikdy si nebyla jistá svými city k Benovi a teď... Ben to s tím vztahem moc přeháněl, pořád dolezal... A navíc se Míkyho nenávidí k ní stále stupňovala... „Co mám dělat?“, obrátila se zoufale na svou kamarádku. „Já nevím! To máš těžký, já nejsem ty. Musíš si sama uvědomit co chceš!“ „Hm... Dík za radu. To je to, co právě nevím.“, povzddechla si Lili. „V tom případě mu to řekni, že to s tím vaším vztahem nějak přehání!“ , řekla jí rozhodně kamarádka a Lili si v tom okamžiku byla poprvé jistá, že poslechne.

„Bene, máš chvílku?“, zavolala Lili na Bena ve frontě na oběd. „Určitě, co se děje?“ „Víš...hele neber si to nějak osobně, ale...já jsem nikdy neměla tak vážnej vztah a nevím, jestli jsem na něj připravená... Víš, mám tě ráda, ale zatím si tě neberu. Podle mě to bereš až moc vážně. Já... víš, teď je toho na mě moc...“, řekla zdrceným hlasem Lili a ukázala mu tři říznutí na zápěstí. Ben se na ni jen smutně díval. Neměl rád tyhle kecy, že na to není připravená, prostě ho buď miluje, nebo ne. „To znamená?“ „Víš, já chci jen trošku soukromí, chci kluka, o kterého se můžu opřít, když potřebuju, ne abych se ho bála jen se objeví... Hele promiň, já tě mám fakt ráda, ale takhle to nejde...!“ „To znamená?“, zeptal se se zatajeným dechem Ben. „To znamená, že buď změníš svůj přístup, nebo...“ „Nebo se budeme muset rozejít...“, zašeptal Ben a Lili kývla. Vypadala dost zničeně, oproti Benovi však jakoby vyšla ze zábavního parku. Ben to najednou pochopil. Ano, choval se opravdu jako idiot, vždyť ona chce mít taky své soukromí, svůj čas trávit i s někým jiným, než jen s ním... Bylo mu z toho zle. Taková šance a on jí promarní...

14. února, Svatý Valentýn

Ben si byl stoprocentně jistý, že to udělá! Od té doby, co se spolu s Lili rozešli jí viděl jen unavenou a zdrcenou...Oči měla zarudlé pláčem. Kvůli komu? Nevěděl, snad kvůli němu. Vzal do ruky červenou růži a šel za Lili: „Máš čas?“, zeptal se jí plaše. Jen kývla hlavou. „Víš...já... choval jsem se fakt jak idiot, prosím, odpusť mi.“ Lili se na něj trochu podezíravě podívala, ale nic neřekla. „Jsi nejlepší holka, co jsem kdy potkal a mrzí mě to. Nedokázal jsem tě pochopit, ani jsem se o to nesnažil. Ale teď

už bych se zachoval jinak... Věř mi!“ ...Lili celé dny plakala kvůli Mikymu a teď když viděla Bena, trochu se zastyděla. Nechala ho domluvit a pak taky začala: „Ne, asi jsem neměla být taková...“ Ben jí položil ukazováček na rty a najednou ji objal. Bylo to příjemné, Ben hezky voněl a Lili si najednou uvědomila, co k němu cítí. Miluje ho. Do očí se jí vkrádaly slzy a ona poprvé plakala kvůli Benovi. „Miluju tě...“, zašeptala. „Já tebe taky, kvůli tobě se změním!“, zašeptal na oplátku Ben. Dal jí do ruky růži a popřál jí veselého Valentýna. Lili byla šťastná, ano, opravdu šťastná, ačkoli si to ve svých snech představovala s Mikym. Najednou byla ráda, že před ní stojí Ben.

Zbytek dne strávili Ben s Lili povídáním si spolu. Lili konečně poznala, co doopravdy chce, jaké je její pravé štěstí. Pověděla Benovi všechno o Danovi, Mikym a Adamovi, jak jí celé týdny trápili... Byla si jistá, že Benovi může důvěřovat. Asi ve dvě hodiny odpoledne kolem nich prošli Adam s Danem. Lili se na ně najednou otočila a z očí do očí spustila: „Bavilo vás to hodně mě celý ty tejdny buzerovat? Opravdu? To jste pěkný trapáci! Chovali jste se jak malý děti, a já taky, když jsem se s vámi chtěla usmířit. Promiňte, ale s vámi už nechci nic mít!“ Ani sama nevěděla, kde se v ní ta odvaha vzala, jen se ale otočila a usmála na Bena. Dan s Adamem se na ní chvíli koukali vyděšeně, ale pak odešli. Tohle nečekali. Lili se znovu objala s Benem, už měla kluka, na kterého se může spolehnout, kterému může důvěřovat. Ben byl také šťastný. A pak, že Svatý Valentýn není kouzelný svátek!

Poslední popis Sherlocka Holmesa

(zápis z deníku Johna H. Watsona, doktora medicíny, bývalého vojenského lékaře)

Ač jsem se zapřísahal nikdy se nepustit na takto tenký led, nedávné události, jež jsou Vám jistě známé, mne donutily vyzradit světu tajemství duše mého přítele, Sherlocka Holmesa, jenž tak tragicky zahynul v Reichenbašských vodopádech před více než dvěma lety.

Přestože se během krátké doby stal známou osobností, rád bych tu všechny seznámil s hlavními rysy jeho tělesné konstituce, která téměř v ničem nezaostávala za Holmesovým intelektem. Byl šest stop vysoký, pro čtenáře neznalé anglické míry to značí 183 cm, a tak pohublý, že na všechny působil ještě vyšším dojmem. Měl hbité a citlivé prsty, jež mu výborně sloužily jak při práci s chemickým náčiním a hře na housle, tak při šermu či boxu. Nejzajímavější však byla tvář velkého detektiva, to výrazné čelo a neuvěřitelně vyvinuté nadočnicové oblouky, které umocňovaly Holmesovo intelektuální vzezření. Za hlavní rys však osobně považuji chladné, pronikavé, šedé oči, jež si dokázaly všimnout i nejmenších detailů a získávaly zvláštní, zamřazený nádech v soustředění. Úzký, orlí nos a bojovně o jeho obrovské odvaze a dosáhnout svých cílů.

Bohužel povaha mého
rozporů.

vyšetřování a
v aktivitě
v obdobích
takové apatie,
o jeho život,
k povzbuzení své
umělecké
kokain. V tomto
závislosti, protože
sebestředný, nezdrbný a marnivý
podlehnutí svazujícímu vlivu drogy,
hazard se zdravím.

momentech největšího
vytrčená brada svědčily
neuvěřitelném odhodlání

přítele byla plná
Během náročného
v dobách krize se mu
nikdo nemohl rovnat, ale
klidu upadal Holmes do
že jsem měl vážné starosti
obzvláště poté, co začal
stagnující myslí využívat
stimulantů, jako jsou morfium či
případě jsem se neobával možné
nebylo možné, aby člověk tak
jako Sherlock Holmes, dokázal
avšak stále se jednalo o nebezpečný

Mohu sice říci, že jeho znalosti v určitých oborech spojených s prací detektivního poradce byly ohromující, ale některé naprosto všeobecné vědomosti, týkající se literatury, politiky a dalších blízkých odvětví mu zůstávaly naprostou záhadou, kupříkladu alarmující neznalost naší sluneční soustavy.

Naneštěstí citová stránka Sherlocka Holmesa, naprosto drcena dedukčními schopnostmi, předkládá nám obraz vysoce nedůvěřivého muže neschopného větších citových projevů než mírných záchvěvů pobavení či hněvu, kteréžto ohlašovaly brzké dopadení dalšího zločince. A ke všem ženám, krom té jedné a jediné ženy všech žen, kterou respektoval, choval štítivé opovržení.

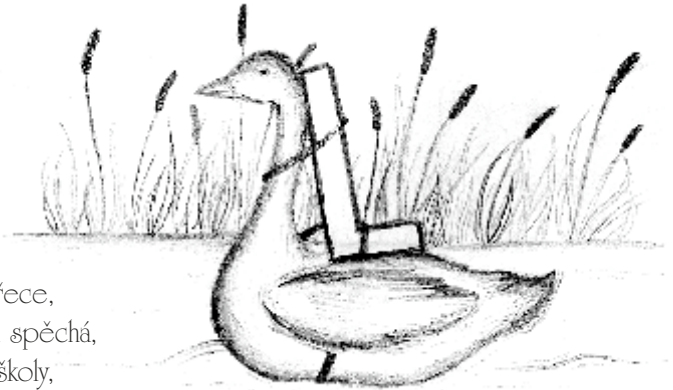
Zde se tedy opět loučím s tím skvělým mužem a jsem si jist, že by tento můj popis neodsoudil, neboť si nadevše vážil pravdy a přesných, faktických informací. Chybí mi ta příležitostná dobrodružství, která jsem sepsal v několika sbírkách, ale tento pocit se nemůže rovnat s bolestí, již mi způsobil nenadálý odchod Sherlocka Holmesa, mého nejlepšího přítele.

Abeceda

L

Labuť plave na řece,
Voda v ní někam spěchá,
Žák nestáhá do školy,
Dodělává úkoly.

(Hana Vaníčková a Filip Topinka, 4.O)

P

vypadá jako lízátko,
Líže ho každé dělátko.
Všude pobíhají prckové,
pro ně je vše nové.

(Michal Marhan a Eňa Šťastná, 4.O)

Leonardo da Quirm

Filip Machač, 4.A

Leonardo da Quirm je bezesporu největším a nejgeniálnějším vynálezcem v Ankh-Morporku, bářněm městě Zeměplochy Terryho Pratchetta.

Míval dům v ulici Mazaných řemeslníků v Ankh-Morporku. Zmizel před několika lety. Alchymisté si myslí, že objevil způsob, jak se stát neviditelným. Myslí si to proto, že ho od té doby nikdo neviděl. V skutečnosti ale nyní sídlí v podkroví paláce Patricije, vládcce města.

Někdo by to mohl považovat za kruté, ale v mnoha ohledech je nemožné uvěznit někoho, jako je Leonardo. Dejte mu dostatek dřeva, drátu, barvy, kreslicí potřeby, jídlo, nočník a okno, ze kterého může pozorovat ptáky, a je velmi nepravděpodobné, že si svého věznění někdy všimne.

Da Quirmové byli docela bohatí a mladý Leonardo navštěvoval mnoho škol, kde navzdory svému zvyku vyhlížet z okna a kreslit si do náčrtníku ptáky v letu, pochytil slušnou směs vědomostí. Byl jedním z oněch nešťastných jednotlivců, jejichž osudem je být okouzlen světem, jeho chutí, tvarem, jeho pohybem. Byl členem většiny uměleckých a řemeslnických cechů města, ale ty ho téměř vždy vyloučily buď dosahoval neslýchaně v některých případech, že otázel. Říkalo se, že jednou budovu Cechu alchymistů, a než sklenici vody, lžičku pingpongový míček.

Leonardův génius neodmyslitelných a v obyčejném světě, kterých Pozoruje víření vody na svalstva, klouzavý let ptáků skrze hranoly a chvíli poté důmyslnými zařízeními na vroucího oleje, explozí, atd. neublížil živé duši a byl by

šokovaný, kdyby zjistil, že někdo může tyto čmáranice (s pečlivě očíslovanými součástkami a diagramy příčných řezů) brát vážně. Leonardo byl génius neobyčejně citlivý k zázrakům světa, takže okraje jeho knih byly plné podrobných kreseb věcí, které se mu právě honily hlavou.

Měli bychom dodat, že jedním z důvodů, proč Leonardovy vynálezy úplně nezměnily tvář světa, je pravděpodobně fakt, že jen těžko rozlišuje relativní důležitost věcí. Vynaložil stejný čas na vytváření nových dveřních pantů jako na rozsáhlý plán získávání slunečního světla z pomerančů. Taktéž Leonardův vynález vnitřního spalování už je o několik let zpožděn, protože pracuje na problému, jak vyrobit chlupaté kostky. Ale když byl naléhavě potřeba létající stroj, který by dosáhl nejvyšší hory Zeměplochy, navrhl ho za jediný den, což ještě zahrnovalo dvě hodiny vymýšlení Pánve-která-přilne-k-čemukoliv. Zatímco byl Leonardo da Quirm génius v oblasti techniky, když přišlo na vymýšlení jmen, byl tak trochu bez fantazie. Co se týče vzhledu, Leonardo je jedním z těch lidí, kteří začnou vypadat staře už okolo třiceti a v devadesáti vypadají úplně stejně. Není úplně plešatý. Vlasů má hodně, jsou dlouhé, vlnité a dosahují mu téměř až na ramena. Jen jeho hlava prostě vyrostla výš než vlasy. Také se pyšní vousem dost velikým na to, aby ukryl malé kuře.

proto, že při zkouškách vysokého počtu bodů, nebo, opravoval znění zadaných sám vyhodil do povětří to neměl k dispozici nic víc kyseliny, dva kousky drátu a

spočívá ve vidění o čividných věcí si lidé dosud nevšimli. jezu, komplikované pohyby a hru světél procházejících plní zápisník po zápisníku ničení celých měst pomocí Ve svém životě nikdy velmi překvapený a děšivě

Citáty

„Jeho mysl se často zatoulala tak daleko, že se vracela se suvenýry.“

Myšlenky 15 leté nevyspané dívky po ránu

Helena Witzzaková, 4.O

Narodila jsem se zdravá, bez žádných mutací ani handicapů. To by bylo natolik ohledně odpovídání požadavkům mých rodičů. No, teď možná přeháním, ale kdo z nás neměl někdy ten pocit, že ať děláme, co děláme, „našim“ se stejně nikdy nezavděčíme... Co se týče nepotěšování, nebo spíše vytáčení rodičů, velmi skromně přiznávám, že jsem profesionál. Občas jedním úmyslně, občas neúmyslně, ale nejdůležitější je, že TO NENÍ MOJE VINA! Za tu 3 ze zkoušení může učitel, páč mě nemá rád, a mimochodem Káťa dostala 4... Já vím, že jsem měla být dneska doma dřív, ale za to nemůžu, že měl bus zpoždění... Ale berte to takhle: v každé téhle omluvě je vždy aspoň část pravdy. A jak je zde vidět, rodiče dokáže nepotěšit každá blbost, takže je vážně těžké jim vyhovět. Ohledně věcí, které dokážou mé „předky“ potěšit, tak vím o dvou věcech: dobrá známka anebo projevení zájmu o to, jak se dneska měli atd... Protože i když se to někdy nezdá, máme se moc rádi. A to je nejdůležitější.

Trápení s koníčkem

Anna Indráková, 2.B

Pamatuji si jako dnes, když jsem to poprvé zkoušela. Pravda, od těch dob, kdy mi bylo šest, již uplynulo hodně času. Dnes to dělám téměř každý den, ale občas mi to připadá stejné. Připadá mi to stejné, i když jsem během deseti let vystřídala tři pevné partnery a minimálně pět dalších volných. A samozřejmě jako každý mám i já se svou zálibou občasné problémy. Někdy se nechce jemu a utíká, někdy se nechce mně a to pak jízda za moc nestojí. V nejhrošším případě se nechce nám oběma. Když se nechce jemu, nejenže přede mnou utíká, ale dokonce jančí, než se pohodlně usadím připravena k další parádní jízdě. Jenže jak může být parádní, když můj milý protějšek je protivný a dává svou nevoli jasně a zřetelně najevo. Pokud taková situace nastane, většinou z něj slezu hned po dvaceti minutách. Taková jízda totiž nebaví ani mě, ani jeho. Rozhořčeně odcházím s vědomím, že pro tentokrát prosadil svou, a s nadějí, že příště to bude lepší a delší. Když se nechce mně, tak se sotva pozdravíme a jdeme rovnou na věc. Každý má problémy, a kdo v naší branži říká že ne, tak lže. Nejsme na tom s mým partnerem ještě tak zle. Sice toho mezi sebou moc nenamluvíme, ale místo slov za nás mluví naše činy. Jsem vždycky štěstím bez sebe, když mne přivede do opojného pocitu z divokých jízd zas a znova. A když ještě přitom skáče, jsem celá v sedmém nebi. Občas se spolu ukážeme i na veřejnosti a vítáme diváky u našich hrátek. My dva jsme zkrátka nerozlučná dvojka. Já a můj grošovaný čtyřnohý koník jménem Algrasa.

Má cesta

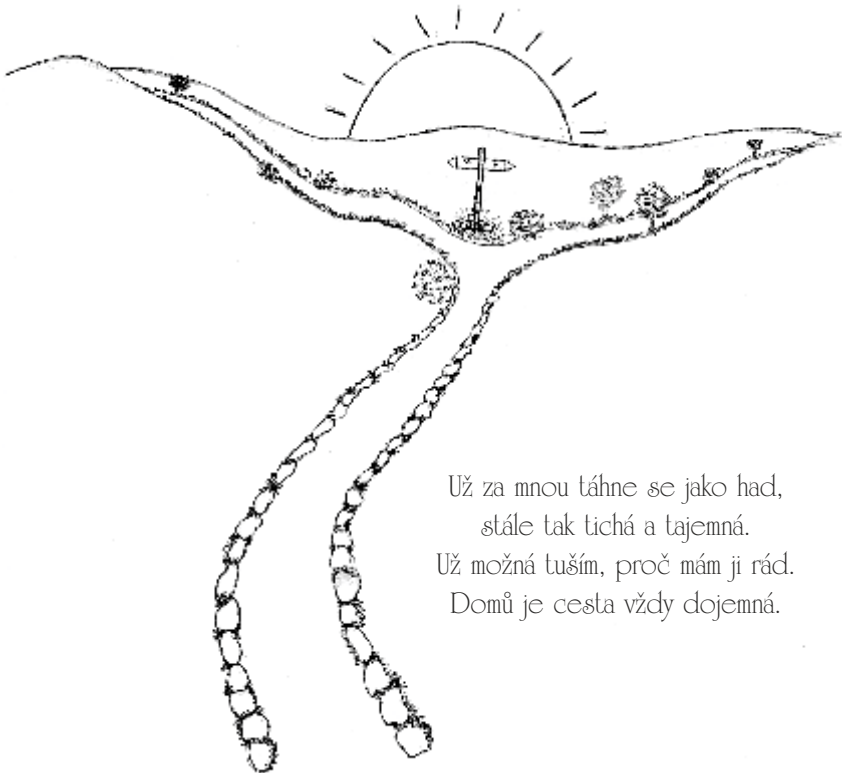
Filip Machač, 4.A

Přede mnou táhne se jako had,
je plná prachu a kamení.
Přede mnou táhne se jako had.
Je sucho, však daleko k prameni.

Ani vám nevím, proč mám ji rád.
Snad, že se táhne tak daleko.
Vážně vám nevím, proč mám ji rád.
Vždy z ní jsem tak trochu naměkko.

Jaká je ta, která čeká mě příště?
Z dále se táhne k nám, z neznáma.
Vůz na ní lepí se jak lačné klíště.
Daleká cesta je před náma.

A znova se na ní ocitám,
znaven, však plný nadějí.
A znova ze sna procitá
strach z věcí, které se nedějí.

Už za mnou táhne se jako had,
stále tak tichá a tajemná.
Už možná tuším, proč mám ji rád.
Domů je cesta vždy dojemná.

Pohádky

Tereza Bečvaříková, 2.O

Proč se čtou dětem pohádky? Myslím si, že s tím začali kdysi dávno dospělí, kteří dětem krátili dlouhou chvíli. Co taky měli lidé večer dělat? Tak si všichni sedli ke kamnům a jeden vypravoval...Dospělí tím nejen dětem, ale i sobě vysvětlovali něco, co se jim zdálo neuvěřitelné. Čtení pohádek dětem je tak krásná věc, že to vydrželo až dodnes. Vždyť kolik pohádek, krátkých i dlouhých, veselých a smutných existuje! Děti, které si celý den hrály a jsou už unaveny, zavírají oči a nechají se unášet tím kouzelným světem té či oné pohádky. I rodiče při pohádkách odpočívají, po rušném pracovním dni se do ticha ozývají konečně jen jejich slova...Vlastně si myslím, že každý dospělý někdy vymyslel aspoň jednu novou pohádku, kterou svému dítěti vyprávěl. Vždyť když už se i jemu zavírají oči, jen sedí a mluví...Doufám, že se budou číst pohádky dětem i nadále tak, jak nám je četli naši rodiče a jim zas jejich...Snad čtení pohádek vyhraje souboj se stále modernější a lepší technikou a stále upracovanějšími rodiči...

A proč děti rády poslouchají pohádky? Každé dítě asi kvůli něčemu jinému. Holčičkám se líbí pohádky o růžových princeznách žijících na zámku, kluci mají rádi pohádky, kde kladný hrdina přemůže zlo...Děti si v pohádkách představují samy sebe, přesně takové jsou jejich cíle a sny...pohádkově kouzelné! Líbí se jim to nadpřirozeno, které jinde nevidí i to, že v to můžou věřit- nic jim nepřipadá nemožné! Mně samotné se nejvíce líbila ta přátelská atmosféra, ten klid, když nám (mně a sestřičce) rodiče jako malým vypravovali pohádky. I dnes si je ráda poslechnu a často je také mému malému bratříčkovi vyprávím. Mám ráda to, že často nevím, jak příběh skončí, jak se bude odvíjet zápleтка. Líbí se mi, že si celý příběh můžu v hlavě představovat, prince si můžu představit buď naprosto dokonalého, nebo příšerného. Myslím si, že všechny děti mají rády pohádky hlavně proto, že díky nim zapomínají na okolní svět a vše jim najednou připadá tak jednoduché, krásné a kouzelné... Nehledě na to, že v pohádkách je i moudro předávané z generace na generaci...

Zpověď autorova

Lukáš Pulec, 3.B

Já smrtelný byl jsem
Však více nežli teď
Já smrtelný byl jsem
Když skráně skrývala šed'

Já ochutnal porážku
Tu drtivou lest
Já ochutnal porážku
Však sevřenou pěstí si držím čest

Já myšlenek míval hlavu plnou
V nich pomalu teď tonu
Já myšlenek míval hlavu plnou
A ty zněly zvukem zvonu

Já básníkem jsem
Čím jiným mám býti?
Já básníkem jsem
V sobě budu hníti

Já padl jsem a opět vstal
Důda nevábí mě více
Já padl jsem a opět vstal
Oprášil svoje líce

Já zemřel jsem a povstanu
Jak Fénix z popela svého
Já zemřel jsem a povstanu
Do dalšího věku mdlého

Já zachráněn byl jsem
Z deprese spárů
Já zachráněn byl jsem
Bez pomoci klérů

Já mysl svou upíral
V pohanské své bohy
Já mysl svou upíral
K jasnému svitu barev duhy

Popěvek o...

Filip Machač, 4.A

Tiše si zpívám o sonetu,
hraju si s čepelí bajonetu.
Hraju si s ohněm, aniž pálí,
sny, přání, představy neotálí.

Dřemýšlím o smrti a o životě,
oheň mi propaluje díru v botě.
Myslím na lásku a zapomnění.
Na to, co bylo a co už není.

Ona

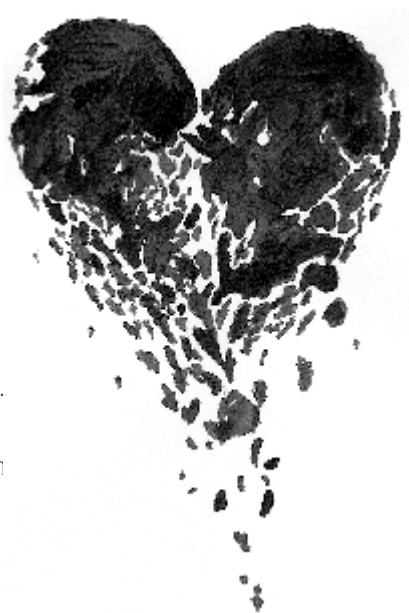
Jan Zelený, 1.C

Ten pohled na Tebe,
Za to stojí žít
Chtěl bych Tě pro sebe.
Chci o Tobě snít.

Vím, že o mne nestojíš
a nechceš mne znát.
Netuším, proč se bojíš.
Nebudu Ti lhát.

Jsi to ty, která mi úsměv vykouzlí.
Jsi to ty, která krásné srdce máš.
Jsi to ty, která všechny okouzlíš.
Švět by neměl býtí můj, tvůj, ale n

Jsem to já, kdo Ti růže přináší.
Jsem to já, kdo Ti báseň skládá.
Jsem to já, kdo tvé chmury zastráší.
Tímto se Tě musím ptát, máš mne ráda?

Tereza Záborská, 6.O

Když potkala jsem Tebe,
po těch mnoha dnech,
přála jsem si jedině-
jen srdcem se nechat vést.
Dak roztálo mé ledové srdce,
když jsi mě rozesmál,
i ty studené ruce,
když jsi mi je svými hřál.
Vše chladné jsi proměnil v oheň ,
který mě pak hřál,
a teď vím, že nechci říct sbohem-
chci zkusit být jen Tvá.
Nevím, co Ty cítíš-
mám se Tě já ptát?
Řekni mi, co bude,
chci to zkrátka vědět
a jít když tak dál.
Možná jsem to chtěla,
leč jistá jsem si nebyla,
ale dnes? >pro Tebe bych zabíla.

T."

Sonnet o dobru

Filip Machač, 4.A

Jak rychle život pomine,
tak jako růže vadne.
Vždy jenom myslels na jiné,
najednou nemáš žádné.

Byls šťasten, že můžeš pomoci
každému, kdo o to žádá,
přišlo však stáří a nemoci
a svět ti ukázal záda.

Lidé už tě dávno nezdraví,
v duchu se smějí: Jen stonej!
Životem proplulš ve zdraví,
teď tedy poklidně skonej.

Zdravého nosíme podobu,
mrzáka pošleme do hrobu.

Sen

Zuzana Drboutová, 2.O

Když večer skloníš hlavičku,
a už chceš jít spát,
ve snech si sedni na kouzelnou lavičku, a něco pěkného si nech zdát.

Do kouzelné říše dostaneš se hned,
zde splní se každé tvé tajné přání,
můžeš třeba mlsat kouzelný med,
na zádech Ti vyrostou motýlí křídla znenadání.

Rozletíš se do té tajuplné říše kouzel, a úžas té krásy úsměv v Tobě vzbouzel.
Když doletíš k cukrovému hradu,
a pozvedneš svou malou vilí bradu.
Naskytne se Ti úžasný pohled,
a Tobě se najednou zatočí svět.

Probudíš se v posteli snů,
a chceš znovu snít o skrýši motýlů.

Padlému

Lukáš Dulec, 3.B

Padl z výše anděl v prach
Nepřistál jak v peřinách
Dopadl z výšky na tvrdou zem

Po zádech tančil smrti nach
Co ho roste po cestách
Na nehostinné tmavé pláni

Černé slunce zapadá
Když anděl dopadá
Na poušť mrazu, v smrti žár

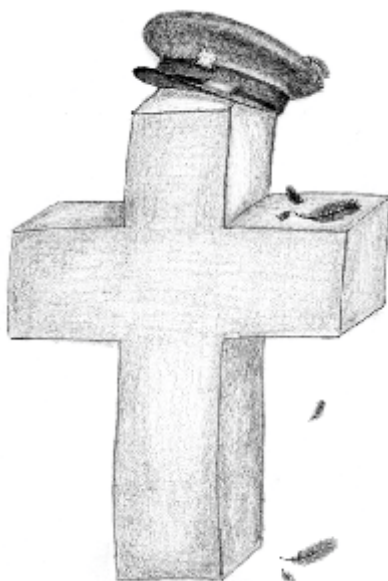
Dehet se v perutě zatlačil
Mezi pery protančil
A vpil se do kůže bělostné

Den v noci a noc je dnem
By byl soudce spokojen
Ztrestal tak duši andělskou

Čerň kalí modré oči
Zornice zmateně se točí
Nevychází z údivu nad tímto světem

Šbírá padlý poslední zbytky sil
Aby do života vykročil
A šzil se s tímto světem

Ten příběh, co jsem tu popisoval
Še s pravděpodobností stal
Andělé k zemi padali

Ing. Martin Hrdlička, Ph.D.

Jan Chramosta

PhDr. Jana Burianová

Galerie absolventů

Ing. Libor Vacek

RNDr. Jakub Strnad, Ph.D.

Doc. Eva Machková

RNDr. Zdeněk Sekanina, CSc.

Ing. Jan Hurt

JUDr. Pavel Nováček

Ing. Martin HRDLIČKA, Ph.D., MBA

S Gymnáziem Dr. J. Pekaře spojuje Martina Hrdličku rodinná tradice, vždyť dědeček Karel (později vrchní ředitel „Škodovky“) byl na začátku 20. století mezi zcela prvními žáky nové budovy gymnázia a bratr jeho babičky se jako maturant zapsal do historie gymnázia mimo jiné tím, že vyjel na koni až do prvního patra před sborovnu a tam studentům i užaslému učitelskému sboru předváděl, své jezdecké umění...

I Martin tedy studoval na gymnáziu a jak sám říká, prožil zde velmi krásné čtyři roky. „Úžasně a nejdůležitější pro mne bylo, že třída, v které jsem stanul, byla perfektním kolektivem. Na gymnáziu jsem poznal výtečné pedagogy, které jsem mimochodem velmi rád imitoval, a výborné kamarády. Uzavřel jsem zde celoživotní přátelství, která trvají dodnes, ...dokonce jsem zde poprvé potkal svoji ženu ...“

„Vzpomínám si, že v době středoškolských studií jsem se nezastavil a šel jsem z kroužku do kroužku, měl jsem spoustu zájmů. Z hodiny violoncella jsem běžel do orchestru, pak do pionýra, na karate, pak na kanoi, na minikáry, do pěveckého kroužku, do „výtvarky“ k panu prof. Kovářovi a v neposlední řadě soukromé hodiny ruštiny a němčiny u prof. Dagmar Tláskalové.“

Na konci gymnaziálních studií velmi krátkou dobu uvažoval, že by šel na medicínu a stal se lékařem jako jeho maminka, ale jeho kroky již začala řídit opět rodinná tradice.

Výše zmiňovaný dědeček byl ve třicátých letech tiskem pasován na „otce Populáru“ a Martinův tatínek byl později pasován na „otce Favorita“, proto bylo jeho další směřování jasné. Vystudoval tedy ČVUT fakultu strojní – v Praze, jak jinak. automobilní obor.

Sametová revoluce jej zastihla ve třetím ročníku vysoké školy a hned po revoluci nečekal a ihned vyrazil na zajímavé stáže do zahraničí, do Německa. „Chtěl jsem poznat špičky v různých oborech vývoje automobilů a to se mi poštěstilo. V konstrukci jsem se mohl podílet na návrhu spojky z uhlíkatých vláken pro formuli F1 u firmy Fichtel a Sachs, navrhoval jsem tlumiče pro rallycrossové speciály Fordu, směl jsem proměřovat spojky z vozů, které absolvovaly závody v Le Mans, prostě paráda...sen...“ „Moje němčina byla tehdy již na velmi dobré úrovni. Tisíckrát jsem tehdy s povděkem vzpomněl na velmi tvrdou školu pana prof. Bíma, když jsem tvořil kondicionály a příčestí minulá, ale i na prof. Tláskalovou.“

Na konci studií ČVUT dostal nabídku vypracovat diplomovou práci ve vývojovém centru firmy Mercedes Benz ve Stuttgartu. „Mercedes to bylo prostě zaklínadlo – synonymum pro Auto a po revoluci synonymum pro úspěch a špičku špiček. A můj první angličák? To byl taky Mercedes...no prostě tam se musím podívat!“

Po státnicích nastoupil do Škodovky, kde je již 18 let. Začal jako konstruktér při vývoji zcela nové věci...ABS, antiblokovací systém brzd, psal se rok 1993...

V roce 1995 dostal nabídku, aby šel pracovat přímo do VW do Wolfsburgu do vývoje podvozku. Jeden a půl roku žil a pracoval v Německu a nasával vědomosti a znalosti od odborníků z vývoje VW. „Rodina mne moc neviděla a nebylo to snadné, jelikož tehdy se právě narodila dcera Anna.“ Favoritem pádíl téměř každý pátek večer domů a v neděli odpoledne zpět, ale vždy to také nevyšlo.

V roce 2000 přišla další výzva, bylo třeba zvýšit výkon motoru W8 a přitom ho velmi podstatně předělat. „Byl jsem další „škodovák“, který si od třicátých let sáhnul jako konstruktér na osmiválcový motor. Mimochodem Laurin a Klement, zdá se, byli první na světě, kteří představili osmiválcový motor... není to zcela jisté, ještě je zde jeden osmiválec z USA, ale přesto LaK byli s osmiválcem v roce 1917 s jistotou v Evropě první.“ „Dodnes nezapomenu na první start motoru 22.4.2000, když jsme ho „oživili“, ...obrovské napětí, obavy a očekávání, a pak po pár otáčkách ten zvuk osmiválce, naprosto nezaměnitelný a svůj. Zvuk, který poznáte všude a vždy, ale tenhle... ten byl jen náš, ...prostě úžasný pocit z dobré práce a hrdost na to, co jsme všichni v týmu dokázali, ...to nelze zapomenout.“

Následovaly další a další výzvy, v roce 1999 začal studovat MBA, tehdy se narodil syn Josef a on trávil tentokrát pro změnu zase všechny víkendy ve škole, následovalo dálkové doktorandské studium VŠB v Ostravě (2006).

Martin Hrdlička velmi tíhne k akademickému prostředí: „Je to místo, kde si nakonec vyberu ty nejlepší studenty za své spolupracovníky.“ Je členem státní zkušební komise na ČVUT, členem několika vědeckých rad na ČVUT a ZČU v Plzni, výzkumných center vysokých škol a automobilových společností.

S gymnáziem je stále spjat, dnes tu studují obě jeho děti a jeho žena zde vyučuje. Nedávno byl zvolen předsedou Školské rady a tak se zase vrací „na místo činu“.

Po výčtu výše uvedených aktivit se ani nedá snad věřit tomu, co Martin Hrdlička dodal: „Kolo, běžky, ani hru na violoncello a kamarády snad tolik nezanedbávám...“

„Moje žena je sportovkyně a bere tak i moji práci, mám v ní opravdu velkou oporu. Děti do ničeho nenutíme, ale říkám, že musí být trochu zpocené, aby neměly hloupé nápady. Mám z nich radost.“

Na samotný závěr besedy nám studentům předal radu do života: „Musíte být zvyklí na tempo a musíte mít touhy, protože když žijete bez tempa a po ničem netoužíte, nejsou výsledky a ani pak ta radost z nich. V životě se nesmí polevovat.“

Studenti semináře Interpretace textů

Ing. Libor Vacek

Náměstek ústřední školní inspekce, tiskový mluvčí místopředsedy vlády, vystudovaný ekonom, ale také i recitátor, lektor hlasové výchovy a porotce recitačních soutěží, to vše je Libor Vacek.

Libor Vacek se narodil v Mladé Boleslavi v roce 1960. Na Gymnáziu Dr. Josefa Pekaře studoval v letech 1975-1979 pod vedením tehdy začínající třídní profesorky Jarmily Fronkové, dnes Mulačové. Ta stále tvrdila, že Libor Vacek je skrytý matematický talent, byla to však čeština a především interpretace mluveného slova, které ho ovlivnily nejvíce. Pod vedením tehdejší profesorky Olgy Hupalovské se vypracoval do špičky v tomto oboru, důkazem je čtyřikrát vyhraná recitační soutěž Wolkerův Prostějov. Jak sám říká, při interpretaci textů mu paradoxně napomáhala zkušenost z velice početné třídy. Kolektiv 38 studentů, kteří se stále přeli a vyměňovali si názory, byl tou nejlepší školou.

Po ukončení gymnázia si vybral, jak nám řekl, deduktivní metodou svůj budoucí směr. Vystudoval Vysokou školu ekonomickou obor politická ekonomie, avšak ekonomika ho moc nelákala. Jak sám vtipkoval, vždy u ní nějakým nechtěným způsobem skončil. Po skončení studií v roce 1983 nastoupil do Československého rozhlasu do redakce ekonomické publicistiky. V Československém a později Českém rozhlasu pracoval 14 let, od roku 1990 jako zástupce šéfredaktora hlavní redakce vzdělávání a vedoucí redakce vzdělávání, od roku 1993 jako šéfredaktor Českého rozhlasu 2 - Praha.

Po odchodu z Českého rozhlasu na konci roku 1997 půl roku působil v České televizi jako šéfdramaturg Studia 6, ta nabídka se prý nedala odmítnout. Půl roku však stačilo, aby zjistil, že tato práce není šálek jeho kávy. V polovině roku 1998 se shodou různých okolností jeho profesní život výrazně změnil tím, že začal pracovat jako tiskový mluvčí místopředsedy vlády pro hospodářskou politiku a následně pro ministra financí. Touto komunikační profesí se živil následujících 10 let (s výjimkou půlroční epizody v redakci Hospodářských novin), po ministerstvu financí to bylo ministerstvo informatiky, kancelář předsedy Poslanecké sněmovny, a ministerstvo zemědělství. Práce na půdě parlamentu byla úplně odlišná od rozhlasu. Dá se říct, že to prostředí bylo zvláštní. Lidé se zde chovali velice nereálně. Zážitky z cest spojených s touto prací ho nicméně velice zaujaly, stejně tak i zkušenost, že se ho nikdo nesnažil přímo ovlivňovat.

Od 1. září 2006 působí na České školní inspekci, kde je od roku 2008 náměstkem ústřední školní inspektorky pro informatiku a ekonomiku.

Stále působí na festivalech poezie, ale nyní již jako porotce. Zároveň pořádá „dílny“ pro vysokoškolské studenty. Dnešní moderátoři ho stále vyhledávají, aby je naučil lépe mluvit, číst a interpretovat texty.

Mezi jeho koníčky bezesporu patří sport. Jízda na kole a lyžování jsou jeho nejoblíbenějšími. Okolo svých 30 let u sebe objevil lásku k manuální činnosti se dřevem, a tak některé kusy nábytku v jeho bytě jsou jeho dílem. Rád relaxuje u tonů jazzu či klasické hudby. Stále se často pohybuje v blízkosti české literatury a nejraději čte poezii.

Když byl malý, tak se chtěl stát archeologem, toto přání se mu nevyplnilo, ale z výše uvedeného je patrné, že v životě toho dokázal již dost. Přeji mu, aby jeho další životní osudy byly stejně tak bohaté.

Petr Kubový, 3.B

Ing. Jan Hurt

Mezi významné absolventy Gymnázia Dr. J. Pekaře patří i Ing. Jan Hurt, který od roku 2008 stojí v čele prodeje Škody Auto ve střední Evropě, následně i východní Evropě a dnes je zodpovědný i za prodej v Asii.

Základní školu absolvoval v budově dnešního Gymnázia Mladá Boleslav, kde navštěvoval sportovní třídu. Jeho velkou láskou byl v té době fotbal, kterému se aktivně věnoval až do konce studií na střední škole. Při rozhovoru na tato léta vzpomíná s úsměvem. Žádné negativní vzpomínky nemá, naopak velmi rád vzpomíná na oblíbené brigády a lyžařské kurzy. Z profesorského sboru mu nejvýrazněji utkvěla v paměti jeho třídní profesorka RNDr. Jarmila Mulačová, jež vyučuje na gymnáziu jeho oblíbený předmět matematiku dodnes. Na střední škole neměl rád jazyky, bez kterých se dnes paradoxně neobejde. Podle svých slov si člověk na střední neuvědomuje jejich důležitost. Dnes však hovoří třemi světovými jazyky - angličtinou, němčinou a ruštinou. V těch se zdokonalil zejména v průběhu dalšího studia.

V roce 1989 nastoupil na Elektrotechnickou fakultu ČVUT, kde vystudoval obor Řízení průmyslu a „marketingu. „Technické předměty jsou obecně to, co žene společnost dopředu,“ těmito slovy doporučuje mladým lidem studia technického zaměření. Ze své praxe potvrzuje, že lidé s technickým vzděláním v dnešním světě byznysu žalostně chybí.

Do Škody Auto nastoupil v roce 1993, po pěti letech se stal vedoucím oddělení Strategie cen. Již roku 2006 převzal post ředitele divize Škoda ve VW Group Rus v Moskvě. Jeho úkolem bylo vylepšit postavení Škody Auto v Rusku a zajistit mladoboleslavské automobilce prosperitu na ruském trhu. Svůj pobyt v Rusku hodnotí pozitivně jak v osobní, tak i v pracovní rovině. Získal zde cenné kontakty, zkušenosti a poznal novou kulturu. Do Ruska odcestoval s celou rodinou – manželkou a dětmi.

V Rusku se nemohl věnovat svému velkému koníčku – cyklistice. „Cyklistika se v Rusku stává adrenalinovým sportem,“ říká Jan Hurt. Na cyklistice se mu líbí individuálnost. „Když se vám zachce, tak se seberete a zmizíte.“ Na pravidelné vyjížďky na kole sice čas nemá, ale příležitostně je ochotný se zúčastnit i cyklistických závodů: „Pro pokecání s přáteli a pro zábavu.“

Svůj volný čas se snaží věnovat ponejvíce rodině. Dovolené tráví nejraději doma, protože si při svém zaměstnání cestování a leteckých přesunů užije až dost. Když už opustí Českou republiku za účelem relaxace, pak má nejraději Chorvatsko se svým průzračným mořem.

Na samotný závěr rozhovoru nás Jan Hurt varoval před zabřednutím do stereotypů. Ve svém pracovním životě má rád nové výzvy a projekty.

Jeho životním mottem je slavný výrok Alberta Einsteina: „Nechtěj být člověkem, který je úspěšný, ale člověkem, který za něco stojí.“

Vojtěch Vais, Tomáš Zajiček, Tomáš Zimmerhagl, 8.0

Doc. Eva Machková

Další významnou absolventkou Gymnázia Dr. J. Pekaře je paní doc. Eva Machková, roz. Kuklínková, která se povětšinu svého života věnovala převážně dramatické výchově a její výuce. Jak sama říká, jejím největším životním úspěchem bylo založení Katedry výchovné dramatiky na DAMU v Praze roku 1992, kde jako pedagožka působí dodnes.

Paní docentku Evu Machkovou zná snad každý, kdo se pohybuje v oblasti amatérského a zejména dětského divadla. Každý, kdo se zajímá o dramatickou výchovu. Setkat se s ní můžeme na přehlídkách, seminářích, na divadelní fakultě DAMU nebo nepřímo - v četných titulech odborné literatury. My, studenti mediální výchovy, jsme měli to štěstí, že nás paní doc. Machková přišla navštívit do jedné z hodin a velice příjemným a poutavým vyprávěním nás blíže seznámila se svým životem i s oborem, kterému se věnuje, tedy s dramatickou výchovou.

Roku 1937 nastoupila do obecné školy Dr. Edvarda Beneše (dnes 3. ZŠ), kde setrvala čtyři roky a poté navštěvovala měšťanskou školu. V roce 1945 byla přijata do kvarty reálného gymnázia (dnes Gymnázium Dr. J. Pekaře), kde celou třídu tvořili právě studenti z měšťanských škol. Jejím třídním profesorem se tehdy stal pan profesor Matěj Vozáb, který vyučoval český jazyk. Na něj paní Machková velmi ráda vzpomíná a tvrdí, že právě díky němu se dostala k divadlu a dramatické výchově, jelikož už jako studentka gymnázia pomáhala panu Vozábovi při přípravě školních her. Ona sama o svém působení říká: „Divadlo jsem nehrála, na gymnáziu jsme sice s třídním dělali Lucernu, Naše furianty a I chytrák se spálí, ale já jsem tam fungovala jako asistentka režie, inspicientka. Hodně jsem chodila do divadla, měli jsme takovou partu a chodili jsme vždycky k stání, divadlo mě zajímalo, a proto jsem také šla studovat divadelní vědu.“

Po úspěšném složení maturitní zkoušky byla přijata na právnickou fakultu UK, odkud však v březnu roku 1951 přestoupila na obor divadelní věda na DAMU, který roku 1954 úspěšně zakončila. V letech 1964 – 1970 se rozhodla pro dálkové studium pedagogiky na filozofické fakultě UK.

Po studiu pracovala po dobu tří let v Městském divadle Mladá Boleslav jako archivářka, lektorka a dramaturgyně. Zde také ztvárnila svoji jedinou roli, o které říká: „Moje životní role! Byla to inscenace, kde hrál Luděk Munzar a já.“

Poté působila „na volné noze“, kdy spolupracovala s Divadelním ústavem, televizí, nakladatelstvím atd. Od roku 1961 do roku 1989 působila jako metodik pro amatérské divadlo, dětské divadlo a dramatickou výchovu a dětský přednes v Ústavu pro kulturně výchovnou činnost. V lednu roku 1990 založila Sdružení pro tvořivou dramaturgii, které pořádá semináře a kursy ve spolupráci s pedagogickými fakultami a jejich pedagogy. Následně přišel rok 1992 a založení Katedry výchovné dramatiky na pražské DAMU, kterou paní Machková vedla až do roku 1995.

Dále jsme se dostali k povídání o dramatické výchově, kde jsme se například dozvěděli, že jejím cílem je prostřednictvím vlastního prožitku pochopit danou látku. Tím se také nabalují naše znalosti a dovednosti (např. komunikace, sociální

dovednosti, ...). Tomuto tématu se podrobněji věnuje ve své bohaté publikační činnosti – např. v dílech Metodika dramatické výchovy, Úvod do studia dramatické výchovy a Teorie dramatické výchovy.

Na závěr besedy přišel čas na naše dotazy. Mimo jiné jsme se dozvěděli, že paní Machková ve svém volném čase ráda čte, k čemuž dodala: „Bez čtení nevydržím ani den!“, sleduje televizní pořady a pracuje s počítačem. Také nám prozradila, že tím, co ji pohání celý život k práci, je především zvědavost a zjišťování, jestli člověk (student) něco dokáže. Těší ji také tvořivost a nápady mladých tvůrců.

Veronika Bímová, 4.A

PhDr. Jana Buriánová

K mezinárodně úspěšným absolventům Gymnázia Dr. J. Pekaře lze také přiřadit PhDr. Janu Buriánovou, bývalou producentku mnoha významných českých divadel (včetně Národního) a nyní ředitelku Českého centra v Bratislavě.

Narodila se v Benátkách nad Jizerou a dodnes k nim má velmi vřelý vztah. Po ukončení základní školní docházky nastoupila na gymnázium, kde mezi její oblíbené předměty patřily především ty humanitní a také tělesná výchova, kterou v její třídě vyučoval pan profesor Petr Čech. Během studií bylo jejím snem stát se baletkou, a proto navštěvovala hodiny výrazového tance a také se věnovala sportovní gymnastice. V současné době ji s Gymnáziem Dr. J. Pekaře pojí přátelství s bývalou spolužačkou, dnes paní profesorkou PaedDr. Zdeňkou Kuhnovou, jejíž práci v hudebním souboru Lyra velmi obdivuje.

Po maturitě nastoupila na Univerzitu Palackého v Olomouci, ale po prvním semestru přestoupila do Prahy, kde studoval obor teorie kultury. Jak sama uvádí, tehdejší výuka tohoto oboru byla silně politicky ovlivněna a za jediné prakticky použitelné informace získané na vysoké škole považuje základy psychologie, sociologie a také svou oblíbenou estetiku.

Její pracovní kariéra začala ve společnosti Pragokonzert, kde ale strávila pouhých osmnáct měsíců a následně zamířila do Divadelního ústavu, odkud odešla až po sametové revoluci. Po r. 1991 začala pracovat jako producentka „na volné noze“ a prošla celou řadou významných českých divadelních scén. Mezi ně patřily např. Divadlo F. Kafky, Kašpar, Komédie a Rokoko. Vrcholem její producentské kariéry byla práce v Národním divadle, kam nastoupila roku 2002. S odstupem času práci producenta hodnotí velmi kladně, jelikož ji v mnohém obohatila a pomohla jí i při dalším kariérním postupu, nicméně ji označuje také jako velmi náročnou, protože divadelní producent je podle slov Jany Buriánové jakýmsi nárazníkem mezi fantazijním světem režiséra divadla a realitou.

Životním osudem se jí stala dobrodružná povaha, což byl jeden z hlavních důvodů, proč se rozhodla ukončit svou práci v divadle a v roce 2005 se přihlásit do konkurzu na ředitele Českého centra v Bratislavě. V konkurzu uspěla a na pozici ředitelky Českého

centra v Bratislavě je dodnes. Do hlavní náplně její práce patří především propagace České republiky a české kultury na Slovensku. Organizačně a finanční pomáhá pořadatelům především kulturních akcí za účelem zviditelnit ČR. Týká se to především divadelních představení, hudebních koncertů a výtvarných výstav.

Celý svůj dosavadní život věnovala práci, která je pro ni zároveň velkým koníčkem a která jí mnohé dala i vzala. Jak ale sama říká: „V životě nelze stihnout vše a člověk si musí vybrat.“ Svě vlastní volby paní Buriánová nelituje a s úsměvem dodává, že "co není, může být". Když už si najde chvíli volného času opravdu jen pro sebe, věnuje ho většinou odpočinku a také velmi ráda cestuje. Mezi její oblíbené destinace patří řecké ostrovy, okouznil ji také Izrael a Kypr. S cestováním se pojí i znalost cizích jazyků, které si paní Buriánová velmi cení. Sama se dorozumí rusky, německy a učí se také anglicky. Samozřejmě je výborná znalost slovenštiny, kterou však při výkonu své práce příliš nepoužívá, jelikož se s jejím povoláním pojí reprezentace České republiky a tím také českého jazyka.

Závěrem besedy nás paní Buriánová pozvala, stejně tak všechny Čechy na návštěvu Slovenska, a to nejen Bratislavy: „Na Slovensku je krásná příroda, milí lidé a velmi kvalitní víno“. Slováci jsou podle ní srdečnější než Češi a slovenské ženy mnohem více dbají na svůj vzhled. Čechy prý Slováci často vidí jako málo velkorysé a sebeironické „Cimrmany“. Vztah Slováků k České republice je však podle paní Buriánové mnohem pevnější, než ten opačný. Na rozdíl od českých dětí, ty slovenské nemají většinou sebemenší problém s porozuměním českému jazyku, protože mezi programovou nabídkou televizních stanic a sortimentem tiskovin nechybí velké množství těch českých.

Závěrem ještě jedno motto ověřené životem paní Buriánové: Neplánujte, přijde náhoda.

15.11.2011

Martin Frumar, Tomáš Zimmerhák

Jan Chramosta

V současnosti je Jan Chramosta, útočník prvoligového fotbalového klubu FK Mladá Boleslav, díky zájmu médií jedním z nejpopulárnějších absolventů Pekařova gymnázia. Byť je mu teprve 21 let, stihl se již proslavit mnoha góly jak v nejvyšší tuzemské fotbalové soutěži v dresu boleslavského týmu, tak v dresech mládežnických reprezentací ČR. Významně se podílel na v současnosti největším úspěchu boleslavského týmu, tedy na zisku poháru pro vítěze Ondrášovka cupu v roce 2011, a na Mistrovství Evropy celků do 21 let v roce 2011 získal s týmem ČR 3. místo.

Narodil se sice v Praze, ale rychle se dostal přes Kochánky do Benátek nad Jizerou, kde také navštěvoval základní školu. Když se rozhodoval kam na střední školu, počítal s dalším studiem na vysoké škole, a tak si vybral studium poskytující všeobecné vzdělání – Gymnázium Dr. Josefa Pekaře. S úsměvem na rtech dodává, že

od 3. ročníku měl díky svému fotbalovému vytížení v klubu a reprezentaci individuální studijní plán, a proto gymnázium už příliš často nenavštěvoval. Mezi jeho oblíbené předměty patřily český jazyk a němčina, naopak matematiku a fyziku příliš v lásce neměl. Toho, že po maturitě nepokračoval na vysokou školu, lituje a v budoucnu by chtěl skloubit sport a studium VŠ, volil by studium obchodního zaměření.

Fotbalové geny má v rodině, vždyť jeho děda hrál první ligu za Pardubice a za Duklu. S dědou prožil své fotbalové začátky, trénovali spolu různé dovednosti a mládežnickí trenéři už ho poté „vyšperkovali“, jak sám říká. Jeho prvním vzorem byl Didier Drogba, dnes spíše Fernando Torres. V Mladé Boleslavi hraje Honza od svých sedmi let a od žáků se postupně prostrílel až do A týmu, kam nastoupil před třemi lety jako posila v době, kdy se Boleslavi příliš nedařilo. Hned v úvodních zápasech se několikrát gólově blýskl, což odstartovalo jeho úspěšnou kariéru. Jeho „nůžky“ patřily k ozdobám ligového ročníku 2008-2009. Za Mladou Boleslav hraje doposud a po podzimu 2011 patří mezi 10 nejlepších střelců Gambinus ligy. Nabídky zahraničního angažmá ho pronásledují již dobré 2 roky, ale prozatím je všechny odmítá. Do zahraničí nechce odejít jako „fotbalové dítě“, ale nejprve chce získat nějaké zkušenosti a renomé, což by mu mělo usnadnit začátky v novém týmu. Lákají ho německá a nizozemská liga, kde se uplatňuje ofenzivní styl fotbalu. „Anglický fotbal pro můj herní styl není příliš vhodný,“ dodává.

Rodina ho v jeho fotbalovém růstu v žádném případě nebrzdila, naopak vždy byla jeho největší oporou. Tu má i dnes ve své přítelkyni. „Fotbal ji baví, sleduje ho, doma dokonce i přepíná televizi na fotbal,“ spokojeně dodává. Vzhledem ke své fyzické aktivitě na hřišti upřednostňuje raději pasivní trávení dovolené, nejraději u moře a na sluníčku, na to ale většinou není čas. V létě bývá totiž velmi zaneprázdněn povinnostmi v klubu a v neposlední řadě i v reprezentaci.

Jeho stále rostoucí popularita se již projevuje. Lidé ho často poznávají na ulici a občas mu to už není příjemné. Se smíchem vypráví příhodu, kdy ho fanoušek poznal i v lyžařských brýlích a helmě. „Budu si muset dávat pozor, co kde dělám a říkám.“

Honza je sportovním typem člověka, a tak se mezi jeho koníčky řadí například squash a především tenis. „Tenis mi také docela šel, ale nakonec jsem rád, že jsem zvolil fotbal.“ Až jednou skončí s aktivní kariérou, chtěl by Honza u fotbalu zůstat, ať už na pozici trenéra nebo sportovního manažera.

Jan Chramosta působil při našem rozhovoru velmi přátelsky, skromně a uvolněně. V posledních třech sezónách dal po řadě 5, 6 a 7 gólů, a tak doufáme, že poruší pravidlo a u osmi, které má již nastřílené po polovině sezóny 2011-2012, nezůstane. Při debatě o svých plánech do budoucnosti je opatrný, a tak nezbyvá než mu popřát mnoho štěstí k jejich dosažení.

Vojtěch Vais, Tomáš Zimmerhagl, 8.0

JUDr. Pavel Nováček

Pro dnešní medailon do rubriky zajímavých absolventů Gymnázia Dr. Pekaře jsme pro vás vybrali JUDr. Pavla Nováčka. Osobnost svým životem neodlučně spjatou s firmou ŠKODAAUTO, a.s.

Po ukončení základní školy se rozhodl pro studium na Gymnáziu v Mladé Boleslavi, kde ovšem jak sám říká, nikdy nepatřil k nejlepším studentům a jeho známky se blížily spíše průměru. K jeho velmi oblíbeným předmětům patřil tělocvik, a tak uvažoval i o studiu na FTVS. Už při přijímacích zkouškách však své rozhodnutí přehodnotil.

Do rozhodování o budoucnosti pana Nováčka vstoupil povolávací rozkaz, ale vojenská služba se pro tentokrát nekonala, neboť se rozhodl nastoupit na nástavbu obchodní akademie. Zde se naučil mimo jiné také psát výborně na stroji, což mu jak sám říká: „Velmi pomohlo v budoucích zaměstnáních.“

Po dokončení nástavby vystudoval Právnickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze, kde později také získává doktorát. Jeho sen, stát se po studiu notářem, se rozplynul ihned poté, co byla jeho žádost z politických důvodů zamítnuta. Opět se ke slovu dostala vojna a tentokrát už na celý jeden rok.

Po ukončení vojenské služby do jeho života rázně vstoupila firma ŠKODA AUTO. Podle svých slov, je v životě mnoho věcí ovlivněných štěstím. Je potřeba být ve správný čas na správném místě a to je věc, která se panu Nováčkovi podařila.

Deset let působil ve vrcholovém managementu ŠKODA AUTO, a.s. jako člen představenstva pro oblast personalistiky. Na stejné pozici pracoval v letech 2001-2005 v představenstvu VOLKSWAGEN SLOVAKIA, a.s. Od roku 1991 do roku 2009 byl členem Top-managementu koncernu Volkswagen AG.

V letech 2005-2009 působil na pozici rektora ŠKODA AUTO, vysoké školy v Mladé Boleslavi. Dlouhá léta působil jako předseda kuratoria IPFM v Praze, dále byl předsedou správní rady Zaměstnanecké pojišťovny Škoda a členem správní rady zdravotní pojišťovny Dobra na Slovensku.

Více než deset let také působil ve vědecké radě fakulty národohospodářské VŠE v Praze. Byl členem redakční rady časopisu Marketing a komunikace vydávaným Českou marketingovou společností.

Mezi nezapomenutelné zážitky řadí svoji účast na jednáních o strategickém partnerovi pro automobilku v 90. letech, kdy byl u toho, když se rozhodovalo mezi Renaultem a Volkswagemem.

V současné době působí jako lektor a externí pedagog ŠKODA AUTO, vysoké školy.

Pavel Nováček žije velmi pestrý a bohatý život. Jak přiznává, na jeho životě mělo velký vliv štěstí, ihned však ale také dodává: „Každý držíme pevně svou maršálskou hůl.“

Kateřina Čapková a Rostislav Sliwka, 4.C

RNDr. Jakub Strnad, Ph.D.

Mezi velmi úspěšné absolventy Gymnázia Dr. J. Pekaře patří Jakub Strnad, současný předseda představenstva Allianz pojišťovny v České republice a bývalý předseda představenstva a generální ředitel České podnikatelské pojišťovny.

Po absolvování 6. ZŠ v Mladé Boleslavi nastoupil na Gymnázium Dr. Josefa Pekaře, kde studoval mezi lety 1989 až 1993. Už od mala měl velký talent na matematiku a na gymnáziu své schopnosti dále rozvíjel, ovšem nenastoupil, jak by se dalo očekávat, do matematické třídy. Maminka totiž měla o synově životě jasno – měl se stát dle jejího přání lékařem. Po maturitě se však rozhodl pro studium finanční a pojištné matematiky na Matematicko - fyzikální fakultě UK.

Ještě v průběhu vysokoškolského studia přijal místo pojistného matematika v nově vznikajícím Českém jaderném poolu, což je sdružení pojišťoven, které má za úkol vyhovět poptávce po pojištění jaderných energetických zařízení. Prvním velkým projektem, na kterém pracoval, bylo v roce 1996 pojištění jaderné elektrárny Dukovany.

V roce 1999 změnil zaměstnavatele a jeho novým působištěm se stala Česká kancelář pojistitelů, kde se v roce 2001 stal zástupcem výkonného ředitele a v roce 2003 ředitelem ekonomicko-správního úseku.

V roce 2005 se ujal těžkého úkolu finančně ozdravit Českou podnikatelskou pojišťovnu, ze které za necelých pět let působení, od roku 2006 v roli generálního ředitele a předsedy představenstva, vybudoval prosperující společnost, která se stala nejdynamičtěji rostoucí společností na poli pojištění motorových vozidel. Zároveň byl také zástupcem ředitele ekonomického úseku a posléze členem představenstva odpovědným za IT a pojistnou matematiku v Kooperativa pojišťovně.

V březnu roku 2010 se stal předsedou představenstva Allianz pojišťovny a následně i předsedou představenstva Allianz penzijního fondu s jasným úkolem opětovně nastartovat růst této světové jedničky v oblasti pojištění na tuzemském trhu. V roce 2011 se Allianz dařilo na výbornou, pojišťovna se opět stala nejrychleji rostoucí mezi největšími tuzemskými pojišťovnami a penzijní fond se stal absolutně nejrychleji rostoucí společností ve svém segmentu podnikání.

Jakub Strnad byl zvolen v soutěži Banka roku 2011 Pojišťovákem roku. Jde o ocenění nejlepšího generálního ředitele pojišťovny v České republice, které je o to významnější, že ho ze svého středu zvolili sami nejvyšší představitelé dvacítky nominovaných pojišťoven.

Sám sebe považuje za workoholika a podle toho vypadá i jeho pracovní diář. Přesto se snaží vymezit si čas i na své koníčky a záliby. Podle jeho slov jsou jeho největším koníčkem jeho tři děti, kterým věnuje nejvíce svého volného času. Když se má odragovat zajde do divadla, na koncert vážné hudby nebo do opery. Také rád hraje golf, jezdí na kole a lyžuje.

Na dotaz, jaká je cesta k úspěchu, odpověděl: „Být pokorný, mít zdravé sebevědomí a být ve správnou dobu na správném místě.“

Martin Frumar, Tomáš Zimmerhagl 8.0

RNDr. Zdeněk Sekanina, CSc.

Dr. Sekanina dosud publikoval více než 450 vědeckých prací a je řazen do „první ligy“ světových odborníků v kometární astronomii. Za svou práci získal významná ocenění od Smithsonian Astrophysical Observatory (1980) a od NASA (1985). Planetka č. 1913 byla nazvána jeho jménem (1976). V r. 1996 byl zvolen čestným členem Učené společnosti ČR. Dr. Sekanina je již od r. 1946 členem České astronomické společnosti. V roce 2006 získal Cenu Františka Nušla, což je nejvyšší ocenění badatelů a významných osobností za jejich celoživotní vědeckou, odbornou, pedagogickou, popularizační nebo organizační práci v astronomii a příbuzných vědách, kterou uděluje Česká astronomická společnost.

Zdeněk Sekanina se narodil 12. června 1936 v Mladé Boleslavi a jeho cesta za vzděláním a za vytoženou astronomií nebyla od začátku jednoduchá. Na gymnázium byl sice přijat, ale měl studovat v Poděbradech, aby nebyl pod vlivem „buržoazního“ prostředí své boleslavské rodiny. Dodnes neví, co vedlo ke změně tohoto rozhodnutí a on mohl v září nastoupit do školy v Mladé Boleslavi. Nastoupil tedy na tehdejší jedenáctiletku, a přestože nikdy nepropadl, vlivem různých reforem maturoval po 12 letech. Sám k tomu dodává: „Věděl jsem, že výborný prospěch je jediné, co mne na studiích udrží, a tak jsem měl pro jistotu stále vyznamenání.“

Mezi jeho oblíbené předměty patřila „samozřejmě“ matematika a fyzika, ale také deskriptivní geometrie a chemie, zejména anorganická. Velmi se mu také hodila znalost ruštiny, kterou v průběhu své kariéry použil mnohokrát při studiu ruských vědeckých publikací.

Nejoblíbenějším profesorem na gymnasiu pro něj byl zcela bez konkurence prof. Pařík, zvaný Pardal, který vyučoval fyziku. Při vzpomínkách poznamenal: „Nejen, že fyziku skvěle ovládal, ale byl i velmi spravedlivý, neexistovalo, aby si na někoho „zasedl“. Z prohrěšků žáků proti dobrému chování nedělal vědu a vyřizoval jejich „průšvihy“ na místě a zpravidla s jistou dávkou humoru.“

K astronomii se dostal přes zeměpis, neboť jako dítě toužil po cestování. „Bylo mi 9 let, když mi matka koupila populární knihu o sluneční soustavě. Celou jsem ji hned přečetl, a pak přišlo to, co mne upoutalo nejvíc. Začal jsem se pít po dalších zdrojích informací a s pocitem určitého zmatku, který se rychle měnil v rozhořčení, jsem zjistil, že hodnoty pro stejné veličiny se v knize od jiných zdrojů trochu lišily. Výsledek byl, že jsem knihu začal opravovat, takže nakonec vypadala téměř jako rukopis. O něco později jsme začali jezdit na prázdniny do Prahy, kde jsem na hvězdárně na Petříně dělal „demonstrátora“ pro návštěvníky u dalekohledu. V Mladé Boleslavi jsme založili astronomický kroužek a astronomii jsem definitivně propadl. Nepamatuji se už přesně, kdy to u mě vyhrály komety, ale určitou roli v tom jistě měla poměrně jasná Schumassova kometa v r. 1952, kterou jsem sledoval obřím triedrem Binar, což byl dárek od Ježíška.“

V letech 1954-59 vystudoval fyziku a astronomii na matematicko-fyzikální fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Profesori by si rádi Sekaninu na fakultě nechali jako aspiranta, avšak kádrové oddělení nesouhlasilo. Dostal tak umístěnku, tedy

úřední příkaz nastoupit jako učitel na střední škole ve Stodůlkách. Později se přece jen k vytoužené astronomii dostal a vzal podřadnou funkci počtáře na petřínské hvězdárně. Vedle rutinní práce se věnoval skutečně vědě. Za jediný rok sepsal studii, s níž se ucházel o titul kandidáta věd.

Dr. Sekanina se stal v oblasti výzkumu komet rychle autoritou. Není divu, že začal dostávat nabídky na stáže v zahraničí (Lutych, Hamburk). V letech 1967-8 působil v Centru numerické matematiky MFF UK, kde měl přístup k prvním počítačům.

Po obsazení republiky Sověty se společně s manželkou rozhodli, že se ze zahraniční stáže nevrátí. Napsal řediteli Smithsonianské observatoře v Cambridge a světoznámému specialistovi na komety že hledá zaměstnání. V březnu 1969 tak odletěli Sekaninovi do Spojených států. Od r. 1970 do r. 1980 byl též zástupcem ředitele Centrální kanceláře IAU (Mezinárodní astronomické unie) pro astronomické telegramy. V r. 1980 přesídlil do Kalifornie, kde až dosud pracuje jako vedoucí vědecký pracovník v Laboratoři pro tryskový pohon v Pasadeně a věnuje se především výzkumu komet a drobných těles sluneční soustavy obecně.

Jeho nejvýznamnější práce se týkají např. povahy Tunguzského meteoritu, Halleyovy komety, rozpadu komety Shoemaker-Levy 9 a v poslední době zejména komplexu komet, pozorovaných sluneční družicí SOHO v blízkosti Slunce. Je také členem týmu úspěšného projektu Stardust.

Při dotazu na jeho recept na úspěch Dr. Sekanina odpověděl: „Podle mého názoru je pro šťastný život nejdůležitější dělat to, co člověka baví, je-li někdo ochoten Vás za to platit, je to ideální situace. Záleží také na rodičích, jak dítě v jeho zájmech podporují. Je-li mladý člověk rozhodnut, čím chce v životě být, pro co má „buňky“, je nezbytné začít s přípravami a cílevědomým úsilím co nejdříve. V budování úspěšné životní kariéry je čas asi ta nejcennější věc, jež je k dispozici.“

Dnešní medailon vznikl na základě emailové komunikace mezi studenty a panem Sekaninou, který v současnosti žije v USA.

Seznam autorů:

Bečvaříková Tereza	2.O
Bímová Veronika	4.A
Čapková Kateřina.	4.C
Drboutová Zuzana	2.O
Frumar Martin	8.O
Indráková Anna	2.B
Kubový Petr.	4.B
Machač Filip	4.A
Marhan Michal.	4.O
Čech Patrik.	4.A
Pluhařová Markéta.	4.O
Pulec Lukáš	3.B
Sliwka Rostislav	4.C
Studenti semináře Interpretace textů	
Šťastná Eva	4.O
Topinka Filip	4.O
Vais Vojtěch	8.O
Vaníčková Hana	4.O
Witzzaková Helena	4.O
Zábranská Tereza	6.O
Zajíček Tomáš	8.O
Zelený Jan	1.C
Zimmerhagl Tomáš	8.O

Seznam ilustrátorů:

Doležalová Gabriela	2.B
Flodрманová Kamila	1.A
Graciková Taťána	2.C
Herčík Ondřej	1.B
Hernandez Juan	2.B
Chumlén Matěj	1.A
Jará Barbora	1.A
Ježková Gabriela	2.B
Kárníková Kateřina	1.C
Kormošová Dana	1.B
Kubová Linda	2.C
Kulich Ondřej	1.C
Limrová Martina	1.A
Marhan David	4.A
Mušková Pavla	1.A
Nešněřová Denisa	1.A
Odvárková Anna	5.O
Oružinská Michaela	2.C
Rýdlová Karolína	3.O
Řepová Kristýna	2.B
Suková Kateřina	2.B
Vrabec Marek	1.A

Studentská tvorba

Almanach mladé tvorby

10. ročník

Ilustrace:

studenti výtvarného oddělení Petra Hoška a Jarmily Novákové

Vydalo:

Gymnázium Dr. Josefa Pekaře v Mladé Boleslavi,

předmětová komise českého jazyka

Tento almanach vznikl za přispění Kultury města Mladá Boleslav a.s.